

HIJ HEEFT VOOR MIJ GELEDEN.

Het is nu omtrent tachtig jaren geleden dat er in Oost-Indië een geduchte oorlog plaats had tusschen de Engelschen en Tipoo Sahib, den Sultan van Mysore. Onder de engelsche officieren die krijgsgevangen gemaakt werden was er een, Baird geheeten, die ontzaggeijk veel aan zijne wonden en door groote zwakte leed. Een inboorling bragt de ketenen die voor de gevangenen bestemd waren, zelfs de gekwetsten mogten er niet van uitgezonderd worden.

Op het oogenblik dat men de ketenen den ongelukkigen Baird zou gaan aanleggen, sprak een zijner landgenooten, een man die reeds grijs van ouderdom was: „Gij zult toch denk ik, dien invalide geene ketenen aanleggen.” — „Ik heb er voor al de gevangenen meêgebragt,” antwoordde de inlander, „en ik mag er niemand van vrij laten.” — „Nu dan, doe mij de zijnen aan,” hernam de edele Engelschman, „ik zal ze wel met de mijnen kunnen dragen!”

Dit verzoek werd toegestaan, en de edelmoedige officier stierf in de boeien die hij vrijwillig had aangenomen. Zijn makker, integendeel, had niet slechts het geluk zijne gezondheid en de vrijheid terug te bekomen, maar ook het voorrecht, dezelfde stad waarin hij gevangen geweest was, in de magt der Engelschen terug te zien.

Wat zou het geweest zijn zoo die officier de ketenen van al zijne ongelukkige lotgenooten had kunnen dragen! Wat zou het geweest zijn, indien hij, in plaats van zelf gevangene geweest te zijn, vrij en magtig geweest ware; zoo hij den hoogsten rang en den heerlijksten staat had verlaten om zich aldus te vernederen en zich aan de mishandelingen eener harde gevangenschap hadde blootgesteld? Wat zou het geweest zijn, indien zij voor wie hij zich opofferde, geene vrienden, landgenooten, maar vijanden en oproerlingen geweest waren?

En toch dit is inderdaad zoo geschied: Jezus Christus, de Zoon van God, „heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden” (Fil. 2: 7). „Hij heeft voor de zondaren geleden, Hij regtvaardig voor de onregtvaardigen” (1 Petr. 3: 18). „Hij heeft onze zonden in zijn lichaam gedragen op het hout” (1 Petr. 2: 24). „Hij heeft den gevangenen vrijheid uitgeroepen, en den gebondenen opening der gevangenis” (Jes. 61: 1). „Hij is om onze overtredingen verwond; om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijne striemen is ons genezing geworden” (Jes. 53: 5).

O, indien die arme gevangen en kranke Engelschman eene levendige dankbaarheid moet gevoeld hebben voor hem, die door zijne vrijwillige zelfopoffering zijn bevrijder werd, welke gevoelens van liefde en dankbaarheid moeten ons dan niet doordringen voor den goddelijken Vriend, die ons, ten koste van zijn bloed en van zijn leven, van de verdoemenis heeft bevrijd.

Hij heeft voor mij geleden! Dit moet een ieder, met een ootmoedig vertrouwen tot Hem opziende, tot zichzelf zeggen; dat moet voor ons het uitgangspunt zijn van een nieuw leven, een leven van liefde en van geloof, van heiligheid en opoffering voor onze broederen. Hij heeft voor mij geleden!

T. M. L.

UIT DE DAGEN VAN HET SCHRIKBEWIND.

De toestand en de gebeurtenissen die thans in Frankrijk beleefd worden, doen menigeen aan de vreeselijke dagen van het schrikbewind der vorige eeuw denken. Van den 2^{den} Junij 1793 tot den 27sten Julij 1794 heerschte er een afgrijselijk bewind over dit thans weer zoo vreeselijk gefolterd rijk. In naam der vrijheid, gelijkheid en broederschap werden de gevangenen met ongelukkigen gevuld, en de haat dien men iemand persoonlijk toedroeg, vond maar al te dikwerf gelegenheid, wraak te oefenen onder het mom van het algemeen belang. De opregtste vrienden der vrijheid werden de slagtoffers en de revolutie verslond als een Saturnus hare eigene kinderen. Toch bleek uit menige heldendaad dat de edelaardigheid van ziel nog niet in Frankrijk was uitgestorven. Zie hier eene van die daden ten bewijze.

In het ergste van dit bloedig tijdvak verscheen de jeugdige Loizerolles voor het revolutionaire gerechtshof en werd ter dood veroordeeld. Zijn vader, een man met sneeuw witte haren, wilde zijn zoon niet verlaten en volgde hem in de gevangenis. Op den dag der executie sloop de jongman uitgeput in zijne eel, en de vader waakte bij hem.

Weldra verschijnt de cipier, van soldaten vergezeld, met eene lijst in de hand en roept den ongelukkige op, wiens laatste dag gekomen is. „Loizerolles!”... Niemand antwoordt. Pijlsnel dringt er eene gedachte door de ziel van den grijsaard. Hij zal antwoorden.

Hij antwoordt op den tweeden roep, en plaatst zich in de rij der veroordeelden, die naar het schavot zullen geleid worden.

Hij durft zijn zoon niet omhelzen uit vrees van hem wakker te maken, of vermoedens bij de wacht op te wekken; maar zich fluisterend tot een zijner medegevangenen wendende, die hem met oogen vol tranen aanstaart, zegt hij tot dezen: „Als hij wakker wordt, o, ik smeeek u, breng hem dan tot kalmte; belet dat hij niet door onvoorzigtig zijne droefheid te uiten, mijne zelfopoffering nutteloos make. Ik heb regt gehoorzaamd te worden. Zeg hem dat ik hem verbied zijn leven bloot te geven, dat hij voor de tweede maal aan mij te danken heeft.”

Hij vertrekt met de schaar der veroordeelden, en zijn hoofd op het schavot buigende, bidt hij mompelend deze woorden: „o God, behoed mijn zoon!”

Wat moest die zoon niet gevoelen voor dien edelmoedigen vader, die zich aldus in zijne plaats ten offer gegeven heeft. En gij, lezer! wat behoort gij te gevoelen voor uwen Zaligmaker, die de straf heeft gedragen welke gij verdiend hadt?

T. M. L.

DE WERKEN DER LIEFDE.

Katharina van Genua bewijst dat zij eene diepe kennis bezat van hetgeen eigenlijk het wezen der liefde is, als zij in hare „theologie van de liefde” zegt: „De werken van hem die door de liefde beheerscht wordt, geschieden ter oorzaak van de liefde, in de liefde en door de liefde. Ik versta door werken gedaan ter oorzaak van de liefde, al wat de mensch verrigt uit liefde tot God, hoewel de natuurlijke begeerte om zijn eigen en zijns naasten zaligheid te bevorderen er niet geheel van is uitgesloten. De werken gedaan in de liefde tot God hebben noch eigen noch des naasten voordeel ten doel; zij blijven in God, in God wien alleen hij die ze doet, beoogt. De werken die door de liefde geschieden, hebben een nog grooter karakter van volkomenheid, omdat het eigenlijk niet de mensch is die ze verrigt. De liefde zelve, die liefde welke den mensch overwonnen heeft, werkt vervolgens in hem, en de werken die hij doet, zijn de volmaakte werken, welke de menschelijke natuur niet verstoort, en die inzonderheid Gode aangenaam zijn, als zijnde vruchten der heiligende genade.”

T. M. L.

HOE RIJK DE HEER ONZE GOD IS.

Rekent men dat één graankorrel 50 voortbrengt, en dat elk dezer korrels weder 50 voortbrengt enz., dan geeft dat:

in 2 jaren	2,500 korrels.
„ 3 „	125,000 „
„ 6 „	16,625,000,000 „
„ 12 „	244,140,625,000,000,000 „

Geef den kinderen korrels van het hemelsche manna en bid dat zij kiemen. Daar kunnen eens vele zielen van teren en — leven.

BLADVULLING.

Velen zeggen: „Heden staan wij in de genade Gods, maar wij weten niet wat morgen gebeuren kan.” — „Dat zou,” roept Kalvijn uit, „een fraai vertrouwen op de zaligheid zijn! Welk eene droomerij, de zekerheid tot korten tijd te beperken! Want het eigenaardige van het ware geloof en wat het past is, dat het de grenzen van het tegenwoordige leven overschrijdt en zich in de toekomstige onsterfelijkheid uitstrekt.”